Р Е Ш Е Н И Е
№ 3211

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 6 състав,** в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8375** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Д. Д. К. Г. Р., гражданка на Доминиканска република, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу решение № 12704 от 10.08.2022 г., издадено от заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано на жалбоподателката да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Изложени са доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради противоречието му с материалния закон. Твърди се, че административният орган игнорирал изложената от жалбоподателката причина за напускане на страната й на произход, а именно – преследване от недържавен субект. В тази връзка счита, че след като не е обсъдил всички относими факти към личната й история, административният орган допуснал съществено нарушение на нормите на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ. Посочено е, че в административния акт жалбоподателката е категоризирана като „икономически мигрант“, което не било подкрепено с факти и доказателства, отговарящи на даденото в глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН определение. На следващо място счита, че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че към бежанската история на жалбоподателката са неприложими принципите, залегнали в нормата на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, като е изложил мотиви

единствено в хипотезата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. По отношение на цитираната справка за Д. република сочи, че същата съдържа фрагментирана информация, която се явява ирелевантна към изложения от жалбоподателката бежански казус. Иска се отмяна на обжалваното решение.
В хода на устните състезания, жалбоподателката, представлявана от адв. Н., моли за отмяна на обжалваното решение. Счита, че изводите на административният орган са необосновани, тъй като не се касае за проблеми от криминален характер, а за обоснован страх от преследване от недържавен субект на основание на пола. По отношение на заключенията на органа, че се касае за „икономически мигрант“, сочи, че същите не почиват на конкретни факти, а са израз на субективната преценка на ответника.
Ответникът – заместник-председател на ДАБ, чрез процесуален представител юрк. Н., изразява становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че не са налице предпоставките на чл.8, ал.1 от ЗУБ. По отношение на заявеното от жалбоподателката извършено спрямо нея криминално деяние, то тя не е потърсила защита от държавните органи, въпреки заявената от нея липса на лични проблеми с официалните власти. В тази връзка сочи, че не може да се направи обоснован извод, че за жалбоподателката съществува реална опасност от изтезания и нечовешко отнасяне от недържавен субект, срещу когото държавата по произход да не може да предприеме конкретни действия за осигуряване на нейната закрила. Позовава се на справката от Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ и информацията там за полицията и за службите за предотвратяване на насилието.
Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Счита, че административният орган е постановил законосъобразно своето решение.
Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Административното производство е започнало с молба за предоставяне на международна закрила вх.№ РД09-110 от 12.01.2022 г. по описа на РПЦ – [населено място], подадена от Д. Д. К. Г. Р. (л.86). На същия ден е съставен регистрационен лист (л.84), в който е отразено, че кандидатът е гражданка на Доминиканска република, [дата на раждане] в Котуи, Доминиканска република, религия – католичка, образование - средно, професия – маникюристка, семейно положение – омъжена, владееща испански език, без документи за самоличност. Самоличността на чужденката е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ (л.67). Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф. № [банкова сметка] (л.76). Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци (л.69-л.83).
При проведеното на 19.01.2022 г. интервю, Д. Д. К. Г. Р. заявила, че напуснала Д. република на 21 или 22 август 2021 г., като се отправила със самолет към Турция. В Турция пристигнала легално с туристическа виза. Първоначално отседнала в хотел в [населено място], защото била сама, но след това се запознала с жена, която й осигурила работа като чистачка и в чиято къща била настанена. В Турция останала около три месеца. След това се запознала с турски гражданин, който организирал придвижването й към България заедно с още четирима доминиканци. Качил ги в

автомобил и ги закарал до планина, след което им казал да слязат и продължили пеша през местност, в която имало вълци. След като стигнали до границата с България, турският гражданин им дал указания как да продължат и ги оставил. С другите доминикански граждани се запознала в събирателен пункт, находящ се в Турция, откъдето тръгнали. На територията на България спрели случайно такси, тъй като никой не ги чакал. Таксито ги закарало до най-близкия хотел, в който отседнали две нощи, след което пристигнала полиция. Причината да напусне родината си била, че много властен наркотрафикант бил обсебен от нея. Споделила, че била отвлечена от него и държана около седмица в неговото имение. Трафикантът я изнасилил и я малтретирал. С помощта на служител от имението успяла да избяга, след което се наложило бързо да напусне страната. Като причина за нейното решение изтъкнала, че в „селото“, в което живеела, полицията била манипулирана от подобни хора (като наркотрафиканта) и не предприемала никакви действия. Споделила също опасенията си да информира полицията, свързани с предположения, че това щяло да постави в риск не само нея, но и майка й. Твърденията, които изложила били, че наркотрафикантът е лицето, което я заплашвало в страната й. Заплашвал я с пистолет и тя не можела да каже нищо. Изложила твърдения, че след като напуснала страната си, наркотрафикантът е ходел няколко пъти пред дома на майка й и стрелял във въздуха, на което полицията не е реагирала. След като разбрал, че е напуснала страната, преустановил ходенията до дома на майка й, но продължил да се интересува къде е заминала, поради което Р. споделила, че се чувства уплашена не само за себе си, но и за майка си и дъщеря си. Споделила, че за първи път напуска страната си, а причината да напусне Турция била, че и там съществувал риск за нея, поради липсата на визови ограничения, което би улеснило наркотрафикантът да я намери. Преди да напусне страната си, Р. живеела само във Фантино, по нейни думи - провинциално селище в близост до С. Р.. В интервюто, чужденката споделила, че има едно дете на 4 години – момиче, което оставила на грижите на майка си в С. Д.. С бащата на детето не са сключвали граждански брак и се разделили, когато детето било на 1 годинка. Към момента той живеел в Испания и имал разрешение за пребиваване. Към настоящият момент имала сключен брак с лице на име Е. М. Р., който от дете живеел в Испания и имал испанско гражданство. С него поддържала контакти, когато ходел в С. Д.. Споделила, че ако има възможност би желала да отиде при него. Има отбелязване, че интервюиращият орган е разяснил на Р. процедурата и сроковете по Регламент Д., но чужденката заявила, че изпитва притеснения, поради липсата на документи за самоличност. От България иска предоставяне на международна закрила.
Съгласно писмо рег. № М-4743, Екз. единствен от 04.03.2022 г. (л.42), ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на Д. Д. К. Г. Р..
С молба, рег. № УП 20770/24.06.2022 г. (л.20), чужденката е оттеглила молбата си за международна закрила в Република България.
С оспореното в настоящото производство решение № 12704 от 10.08.2022 г. на заместник-председателя на ДАБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Д. К. Г. Р., на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ. Административният орган е приел, че посочените от молителката причини, заради които е напуснала държавата си по произход, не попадат в обхвата на ЗУБ, тъй като не са свързани с реална опасност за нейния живот и здраве, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, а са от личен и криминален характер. Според органа, анализът на заявените

обстоятелства сочи, че целта на молителката била да достигне до конкретна държава – Испания, където живее нейният съпруг, поради което се снабдила неистински испански документи за пребиваване. С горните аргументи и на основание глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН, заместник -председателят на ДАБ при МС определил молителката като мигрант. Едновременно с горното, ответният орган е обсъдил обстановката в Доминиканска република въз основа на приложената по преписката справка вх. № 01-528/12.05.2022 г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ-МС и е приел, че спрямо кандидатката не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като в Д. република не е налице опасност за нейния живот и здраве, която опасност да бъде в резултат от въоръжен конфликт, при който мирното население да е подложено на безогледно насилие. На следващо място е посочено е, че видно от справката, не може да се формира извод, че молителката е била принудена да напусне държавата си на произход, поради реална опасност от изтезания, унизително или нечовешко отношение на недържавен субект, срещу когото държавата не може или не желае да предостави закрила.

По делото са представени справка с вх. № 528/12.05.2022 г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ-МС /л.25/, в т. 3 /последен абзац/, касаеща положението на жените в Доминиканска република, възможности за получаване на закрила от властите или от неправителствените организации в случай на домашно насилие. В справката е посочено, че К. за премахване на дискриминацията срещу жени приветства въведените в Д. мерки в отговор на наличието на основано на пола насилие над жени, включително увеличени услуги за подкрепа на жертвите, като временни убежища, медицинско лечение и психологическа и правна помощ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал.3 ЗУБ и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от заместник-председателя на ДАБ, в съответствие с чл.75 ЗУБ и заповед № 03-15/03.05.2022 г. на председателя на ДАБ при МС /л.19/. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК. Що се отнася до неговата допустимост предвид подаването на молба за оттегляне на искането за международна закрила, налично в преписката, л.20 по делото, следва да се има предвид, че самата молба е саморъчна, без подпис и след това с подаване на жалба срещу решението, жалбоподателката "оттегля" това свое оттегляне на искането и валидира искането за закрила, съответно произнасянето по него.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката за незаконосъобразност на оспорения акт. Административният орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателката е видно, че същата не е бил лично преследвана в родината си

поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.
Посочените от жалбоподателката причини за желанието й да получи закрила, не са сред основанията, предвидени с чл. 9, ал. 1 ЗУБ, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Р. изрично е заявила, че не е имала проблеми с властите в Д. република и не са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността й като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочила като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ, а срещу твърдените заплахи отправени срещу нея от недържавен субект, не е потърсила помощ от местните власти за осигуряване на закрила. На следващо място, прави впечатление, че в разказа на жалбоподателката са налице съществени противоречия. В началото на проведеното с нея интервю същата заявява, че е живяла единствено във Фантино, но по-нататък в интервюто споделя, че с настоящия си съпруг се виждали в С. Д., където твърди, че живее и дъщеря й. При проверка в общодостъпни сайтове, съдът установи, че разстоянието между двата града С. Д. и Фантино е значително, като за разлика от уточненията на чужденката Фантино не е провинциално малко селище, а един от големите градове в централната част на Доминиканска република. На следващо място, съдът отчита като обоснован от разказаната на интервюто история и данните по делото извода на административния орган, че реалната цел на Р. е да достигне до Испания, държавата, в която живее съпругът й – факт, който самата тя потвърждава в интервюто и който е подкрепен с посочения издател на неистинските документи, с които се е сдобила при пътуването си, а именно испански документи за пребиваване.
В случая не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. В процесното решение правилно е установено, че по отношение на чужденката не е налице заплаха, поради ситуация на безогледно насилие в държавата й по произход. От приложените по делото справки вх. № 528/12.05.2022 г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ-МС /л.25/ се установява, че видно от ситуацията в Доминиканска република не е налице опасност за нейния живот и здраве, която опасност да бъде в резултат от въоръжен конфликт, при който мирното население да е подложено на безогледно насилие.
По отношение на възраженията в жалбата срещу категоризирането на жалбоподателката като „икономически мигрант“, което не било подкрепено с факти и доказателства, отговарящи на даденото в глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН определение, съдът установи, че административният орган е определил Р. като „мигрант“, което съгласно глава II, § 62 от Наръчника е лице, което по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Действително, „преследването“ обикновено се свързва с подобно поведение от властите, но както е отбелязано в §65 от същата глава на Наръчника, „преследването“ може да произлиза също и от слоеве от населението, които не зачитат стандартите, установени в законите на съответната страна. По-нататък в § 65 е посочено, че такива актове от местното население могат да се считат за „преследване“, ако умишлено се толерират от властите, или ако властите откажат или не са в състояние да

предоставят ефективна закрила. Видно от данните по преписката е, конкретното справката, че Д. република си сътрудничи с К. за премахване на дискриминацията срещу жени, като същият отчита, че в Д. са въведени мерки в отговор на наличието на основано на пола насилие над жени, включително увеличени услуги за подкрепа на жертвите, като временни убежища, медицинско лечение и психологическа и правна помощ. Ето защо, изложените от жалбоподателката причини, за нежеланието да потърси закрила в държавата си на произход не кореспондират със събраните по делото доказателства за положението на пострадалите от насилие жени в Д. република и предоставената от местната власт възможност за получаване на държавна закрила в случаите на посегателство, основано на пола. В тази връзка, по делото няма данни жалбоподателката да е сезирала държавни органи, които да са й отказали ефективна защита, поради което случаят не попада в хипотезата на § 65 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН.
Тук следва да се отбележи и незаинтересованост у жалбоподателката от производството по предоставяне на закрила в различните му фази: първоначално с молба с рег. № УП 20770/24.06.2022 г. /л.20/ е оттеглила искането си за международна закрила в Република България, след подадената жалба срещу решението, а след уведомяване за делото не е установила контакт с назначения й по предоставена правна помощ адвокат. Това процесуално поведение подкрепя довода на ответника в решението, че мотивите на кандидатката да напусне страната на произход и целта й да достигне до съпруга й в Испания, са извън предмета на ЗУБ.
С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателката, административният орган е постановил решение, съответстващо на материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
В горния смисъл решение № 5115/15.05.2023г. на ВАС на РБ по адм.д.№ 54/2023г. по аналогичен казус относно молба за закрила на молителка от Д. република, през същия период.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Д. Д. К. Г. Р., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 12704 от 10.08.2022 г., издадено от заместник- председателя на Държавната агенция за бежанците.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: